

Nhật Ký Tu Học

(Kỳ 3)

Viên An

Ngày ... tháng ... năm ...

Hôm nay là ngày thọ bát có kiểm công cứ. Sau khi các

Hôm nay là ngày thọ bát có kiểm công cứ. Sau khi các Chúng Trưởng lần lượt báo cáo kiểm chúng và kiểm công cứ, đến tiết mục mỗi kỳ một câu chuyện. Kỳ này đến phiên chúng Liên Trì kể chuyện. Viên An là chúng viên của chúng Liên Trì, được sự cho phép của Chúng Trưởng Nghiêm Chính, Viên An xin kể lại một chuyện bất như ý đã xảy ra, có thể nói nhờ nó mà Viên An tỏ ngộ được một ít chân lý. Xin chia sẻ với đạo tràng và tán thán công đức của Thầy và quý đạo hữu lắng nghe.

Chuyện như vậy:

Như tất cả quý đạo hữu nữ trong đạo tràng, cứ trên năm mươi tuổi thì định kỳ hai năm một lần, chúng ta được giấy mời đi chụp hình khám ung thư ngực. Mọi lần, sau khi chụp hình chừng hai tuần lễ, chúng ta có một thư báo cáo cho mình biết kết quả. Bao nhiêu năm trôi qua mình đều nhận được thư báo là không có vết tích ung thư và an tâm đến hai năm sau có thư báo thì đi chụp nữa. Nhưng lần báo kết quả kỳ này, lá thư nhận được không giống như những lần trước, mà trên thư có nói là bên ngực phải có dấu vết nghi ngờ và sau đó cho địa chỉ, số điện thoại, yêu cầu mình liên hệ để xin ngày hẹn đi tái khám. Vừa cầm lá thư chưa hết phân vân, bỗng chuông điện thoại nhà reng. Tôi vội đến nhắc máy lên, thì nghe giọng nói của cô y tá phòng khám gọi lại cho biết ngày và giờ tôi phải đến để tái khám. Xem lại thì phải mất 4 ngày sau mới được đi tái khám. Tôi bắt đầu lo nghĩ: chắc có nguyên nhân lớn chuyện gì đây nên vừa nhận được thư thì có điện thoại hối thúc.

Mấy kỳ kết quả của mấy năm trước báo là tốt, mình không thấy mừng, cứ ngỡ đời luôn luôn bình an, sao bây giờ tái khám lo quá! Mới tháng trước đây một cô bạn thân ở Việt nam, còn trẻ hơn tôi cỡ mười tuổi đã qua đời, cũng vì chúng ung thư quái ác này, trong lòng tôi chưa hết sững sờ vì cái chết của cô bạn. Bây giờ chẳng lẽ đến phiên mình sau, lo quá đi!

Theo nghiên cứu của viện Ung Thư Ngực, thập niên trước, bình quân 15 phụ nữ thì có một phụ nữ mắc bệnh ung thư ngực. Nhưng một vài năm gần đây thì tỷ lệ này chỉ 10 phụ nữ sẽ có một phụ nữ mắc bệnh ung thư ngực. Trong ngày nhận được thư báo tôi có mua một quả dưa hấu, nhìn bề ngoài xanh đẹp, khi xẻ ra thì trong ruột dưa xà nước, hư không ăn được, tôi lại liên nghĩ đến lời Thầy giảng hay dùng thí dụ: nhiều người bên ngoài tươi tốt như trái dưa hấu mà bên trong hư nát hết (tức là bên trong đủ thứ bệnh). Bao nhiêu lo lắng cứ trương phình rất nhanh như hột é trong tôi, tôi lại tin dị đoan là có phải quả dưa mua ngoài chợ hôm nay là điềm xấu đến với mình không? Tôi sợ hãi rứt tay chân, trong đầu ám ảnh bao nhiêu ý nghĩ bi quan chờ đợi..

Từ bao nhiêu năm sống xa quê hương, xa cha mẹ, anh em. Chuyện lo lắng buồn khổ nơi xứ người, gia đình tôi chia sẻ với tôi về tình thương và sự thông cảm còn giúp cho tôi có lời khuyên thỏa đáng để hóa giải phiền não, vươn lên trước những lần bất như ý của cuộc sống. Tôi chỉ nhờ vào nghe pháp, tìm hiểu nơi giáo lý đức Phật đã cho tôi một lối thoát tự an ủi mình, sống được trong thuận cũng như nghịch cảnh trong nhiều năm qua. Có một vị Pháp Sư đã nói: “ Trong tám vạn bốn ngàn pháp môn có pháp môn nghe bằng thuyết pháp”. Tôi rất tâm đắc với lời nói này. Trong 4 đêm chờ đợi được đi tái khám bao ý nghĩ lo lắng, sợ hãi làm tôi mất ngủ. Có bài thơ của Phật tử nào đó ca ngợi về nghe pháp thoại, tôi lầm nhảm đến thuộc lòng:

*Pháp thoại thầy diễn nói
Như chìa khóa khai tâm
Thấy chân trời hạnh phúc
Đưa niềm vui trở về.*

*Tuổi già nhờ nghe pháp
Lòng nhẹ nhõm thanh thoi
Bớt sầu lo sợ hãi
Bớt khổ đau muộn phiền.*

*Tuổi thơ nhờ nghe pháp
Bỏ nghiệp ngập buồng lung
Biết kính yêu cha mẹ
Nguyện chăm lo học hành.*

*Người đau nhờ nghe pháp
Rõ thế sự vô thường
Không than thân trách phận
Sống từng giờ bình an.*

Đêm đầu tiên tôi chợp mắt được vài tiếng đồng hồ, thức giấc nhìn đồng hồ mới hai giờ sáng. Nỗi lo lắng như phủ đầy tư tưởng tôi, tôi sợ nghe tiếng tích tắc của đồng hồ. Vội đi đến ngăn tủ để băng đĩa thuyết pháp của quý Thầy, tìm lấy một đĩa nói về sanh tử, như tìm thấy viên thuốc chữa đúng nỗi đau khổ của mình hiện tại.

Đĩa mới mở lên tôi nghe tiếng vị Pháp Sư nói như quát vào đầu tôi:

- Các Phật tử biết không? Trúc Lâm Tam Tổ để lại cho Thiền học nhiều kinh sách thiền rất có giá trị, mà không có vị nào sống hơn 50 tuổi.
- Đại thi hào Nguyễn Du tác giả quyển Kim Vân Kiều chỉ ngoài 50 tuổi đã qua đời.
- Khổng Minh Gia Cát Lượng ngoài 50 đã qua đời.
- Cho đến Tần Thủy Hoàng, uống bao nhiêu thuốc trường sanh bất lão mà có 49 tuổi đã chết.

Thấy như vậy, cho nên nếu như chúng ta đã 60 tuổi, một ngày nào đó phát hiện chúng ta bị bệnh nan y, Phật tử phải biết xem thường đừng đau khổ. Vô thường là một chân lý, chúng ta biết là chân lý nhưng không muốn chấp nhận chân lý nên ta đau khổ. Tôi nghe đoạn này nhiều lần lắm, nhưng lần này với tâm trạng hiện tại và giữa sự im vắng của đêm khuya, lời Thầy mới thấm làm sao!

Pháp Sư nói tiếp: Điều quan trọng là lúc sống thấy được chân lý, còn sống lâu mà vô minh tạo nghiệp thì sống lâu năm như vậy có ý nghĩa gì. Rồi vị Pháp sư nói tiếp:

- Chết không phải là cáo chung một cuộc đời, nó là sự gián đoạn một dòng chảy, cái chết giống như một bến đỗ, một trạm dừng, một nơi chúng ta xuống tàu để chuẩn bị cho một chuyến đi khác.
- Sự mất mát thân xác không phải là tất cả, tâm vẫn tồn tại, nếu buông bỏ được sự mất mát thể chất mà chú trọng vào sự trường tồn của tâm thức thì cái chết

không đáng sợ nữa. Đó chỉ là một ngã rẽ, một sự thay áo, một cách để thăng hoa cuộc sống.v.v...

Đến ngày hẹn tôi đi tái khám, trong số mấy chục người đến tái khám chắc cỡ một vài người thờ phào nhẹ nhõm ra về trong đó có tôi. Trong bốn đêm mất ngủ, nghe pháp, điều tôi tỏ ngộ chân lý rất rõ xin ghi ra đây:

1- Mỗi phút là một viên ngọc quý: Nhớ lại đêm mất ngủ thứ hai, tôi đã nghe một đoạn như sau: Khi ta lãng phí thời gian thì cũng giống như rút từng hạt ngọc ra một chuỗi ngọc mà vứt đi. Nhưng khi xử dụng thời gian một cách tốt đẹp thì mỗi giây phút là một viên ngọc quý thêm vào làm tăng vẻ đẹp đời ta. Và thời gian là mạng sống của ta nên nó rất quý báu.

2- Hối hận trong thời gian qua đã phí phạm thời gian sống quý báu cho những việc buồn, vui, giận, sợ một cách không cần thiết.

Giờ này đây tôi có thể xem thường những việc vui buồn lặt vặt trong cuộc sống, nghĩ lại thấy mình quá vô minh, không biết xem thường các việc đã qua. 3- Điều ân hận lớn nhất là nếu vô thường đến vào thời điểm này, thì công phu tu tập, thứ hành trang của kiếp này mang theo có thể coi như chưa được gì cả.

4- Lòng dằn lòng từ nay về sau, các việc phiền phức lặt vặt, thương ghét ở đời mình phải biết xem thường, luôn giữ tâm bình tĩnh.

5- Ý thức rất rõ rệt đời là một giấc mộng dài.

6- Đã theo pháp môn Tịnh Độ 7 năm. Nhưng chỉ có lúc lo lắng tột cùng này mới thấy mình Niệm Phật có lúc được nhất tâm. Vì cố nắm lấy danh hiệu Phật để xóa tan nỗi sợ hãi dày đặc trong đầu nên dễ được nhiếp tâm.

7- Có lúc nghĩ đến những người mà thời gian qua do mình cư xử vụng về, gây hiểu lầm nhau, mất sự thông cảm, sanh giận hờn, trách móc mình. Nhớ mấy câu thơ Hòa Thượng Nhất Hạnh:

*Giận nhau trong bản môn
Ba trăm năm sau
Tôi ở đâu và anh ở đâu?*

Vì mình đã bắt đầu hơn 60 tuổi, Viên An sửa lại:

*Giận nhau trong bản môn
Chỉ ba mươi năm sau thôi
Tôi ở đâu và anh ở đâu?*

8- Nhớ lại thời gian qua có lúc mình giận bạn đạo, giận người này, phê bình người kia, lại lắm lúc vô minh tự ái muốn nghĩ tu, nghĩ đi chùa. Giờ này nghe

lại mấy câu thơ (hình như của Vũ Hoàng Chương)
thấy mình vô minh đến buồn cười. Tự hứa với bản
thân, từ nay về sau không tự ái dờm nữa. Không tự
làm khổ mình nữa, lố lố lấm.

*Lũ chúng ta lạc loài dẫm bẫy đũa
Bị quê hương ruồng bỏ giống nòi khinh
Biển vô tận xá gì, phương hướng nữa
Thuyền ơi thuyền, theo gió hãy lên đênh.*

Bây giờ cầm lá thơ mới của phòng khám gửi lại: đại ý
là xin lỗi có sự nhầm lẫn lúc chụp hình, xác nhận mình
không có dấu vết ung thư. Nhưng đối với tôi, mỗi
người chúng ta chỉ được xem là chưa có chứ không
nên tự mãn là không bao giờ. Chúng ta sống trong xã
hội ngày nay hàng ngày phải ăn uống đầy hóa chất
vào cơ thể, nổi nguy hại ung thư bộc phát như những
quả bom nổ chậm. Và cuối cùng không vì nguyên nhân
này, cũng sẽ có nguyên nhân khác mà ai ai cũng phải
đi đến cái chết.

Sau hết, xin kể một câu
chuyện ngắn do Hòa
Thượng Thanh Từ hay kể
để chấm dứt buổi kể chuyện
hôm nay:

Hòa Thượng kể rằng: tất cả
chúng ta đang sống đây như
những người hành khách
cùng đi trên một chuyến xe
lửa chạy suốt, xe chỉ chạy
vùn vụt không ngừng nghỉ,
và cuối cùng đoàn tàu

hỏa này sẽ lao đầu xuống biển, hành khách ngồi trên
tàu sẽ chết hết. Vậy mà chúng ta, những hành khách
trên chuyến xe lửa chạy suốt này lại không biết thương
nhau mà giành giật, tranh nhau từng chỗ ngồi, gây gổ
nhau từng miếng ăn, hơn thua nhau từng lời nói, để rồi
sau cùng chắc chắn sẽ phải chết hết. Thí dụ này hay
quá! Xin hãy quán chiếu sâu để coi nhẹ đi những vui,
buồn, giận, sợ, phiền não cuộc đời. Tận dụng thời gian
còn sống tìm cho mình một ít tư lương để chuẩn bị cho
một cái chết là cơ hội thăng hoa cuộc sống!.

Viên An

BẠN CÓ BIẾT...

*** LỜI XIN LỖI CỦA HỘI GIÁO TRONG HỘI NGHỊ QUỐC TẾ VỀ TÔN GIÁO TẠI NHẬT**

Hoàng tử El. Hassan của nước Hồi giáo Jordan, người
thứ năm ghi tên trong cuộc chạy đua ghế Tổng Thư
Ký Liên Hiệp Quốc năm 2006 cũng là Đại sứ Jordan
tại LHQ, trong một hội nghị các tôn giáo vì hòa bình
đã phát biểu rằng: với tư cách một tín đồ Hồi giáo,
ông chân thành xin lỗi tất cả những tín đồ Phật giáo
về việc các phần tử Hồi giáo Taliban tại Affganistan
do chương giáo Omar trước đây đã khởi xướng đập
phá hai tượng Phật lịch sử 1500 năm ở thung lũng
Barmiyam năm 2001. Trong buổi hội thảo vì hòa bình
của các tôn giáo tại Nhật, các nhà tôn giáo đều kêu
gọi sự hiểu biết cùng tin cậy lẫn nhau cho một thế
giới an bình, nhưng hiện nay vẫn còn nhiều tôn giáo
làm ngơ một vấn đề lớn nhất đó là lòng tin cậy. Vì
chính sự tin cậy luôn cần được dựa trên căn bản: Sự
thật và công bằng.

Với chủ đề hội nghị "Đổi mặt với bạo lực trên đường
tiến tới sự an bình" hơn 2000 nhà lãnh đạo đại diện
500 tổ chức tôn giáo của hơn 100 quốc gia tham dự
hội nghị quốc tế, vì hòa bình từ ngày 26-29 tháng 8
năm 2006 tại Tokyo.

*** 100,000 người Ấn giáo xin quy y Tam Bảo**

Hơn 100,000 người dân Ấn độ theo đạo Hindu tại
Hydrabad cải đạo trở thành Phật tử là một sự kiện
trong đại tại tỉnh Andra Preadesh, miền Đông ở buổi
lễ do cựu nghị sĩ Quốc hội Ấn K.S.R. Murphy làm
trưởng ban diễn ra tại khu vực tượng đài Tiến sĩ
Ambedkar ở Preadesh, người cùng với những người
cùng đình (intouchables) cải đạo sang Phật giáo cách
đây 50 năm. Năm nay theo BTC sẽ có khoảng
400,000 người tham dự cùng 100,000 người cải đạo
sang Phật giáo với nhiều buổi lễ tương tự khắp nước
Ấn. Chủ trì buổi lễ còn có Hòa Thượng Tinh Vân, tổ
chức PG Phật Quang Sơn tại Đài Bắc là tiêu biểu của
phong trào chấn hưng PG, Hòa Thượng Virayakak sẽ
dịch sang thổ ngữ tiếng địa phương. Cựu nghị sĩ
Murphy đã quy y Tam Bảo trong dịp này. Trước khi
cải đạo ông đã nghiên cứu nhiều tác phẩm về Phật
giáo trong đó có sách của Tiến Sĩ Ambedkar "Đức
Phật giáo pháp, và thiên định". Ông còn cho biết